

עליון

עליון קבוץ סעד

בע"ה כ"ד בטבת תשפ"ד | פרשת שמות | 05.01.2024 | גליון מס' 3326

מלחמת 'חרבות ברזל' העליון (כבר לא רק) במלון - גיליון 12

קהלה / ספי ויס

זה ממש כאן, מעבר לפנה
אפשר לעמד בחוץ
לפשוט את השריון הכבד שעל העור
להיות חשוף באור.

התקהל, צר לעצמך שבת
יודע סוד
להתפנס בו בימים קשים,
מחסה מפני קשיחות
נסבות ולקבנות.

ראה, אינך לבד,
להקת גחליליות מנצנצת בשדוהיך.

הביאה לדפוס: רותי לזר.

שנת שלום

לוח פרשת שמות במלון נבו ים המלח

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 29
מנחה	16: 39
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט	17: 45
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00
קידוש מרכזי - אלי קראוס	

וביום השבת

סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
הילרי ודני יום טוב מזמינים לקידוש בלובי לכבוד נישואי אור ומסודי (משוער)	9: 45
פרשת שבוע (באולם תמר - גן דקל)	11: 15
תפילת ילדים (במשחקיה)	
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 20
שיעורו של נעמה סט ואמירת תהילים (במשחקיה)	16: 45
צאת שבת	17: 30
ערבית והבדלה בלובי	

במשך השבוע

מנחה 16: 35

לתשומת לבכם!

בשבוע הבא ייצא העלון במתכונת מצומצמת

עקב התארגנות מחודשת.

אנא שלחו רק מידע דחוף וגם אותנו- בהקדם האפשרי.

בתודה מראש- המערכת

פרשת מטות

הרמב"ן. קורא לספר שמות "ספר הגלות והגאולה" הירידה למצרים - תחילתה של הגלות, ויציאת מצרים - תחילתה של גאולה.

ההתגלות.

ה' נגלה למשה מתוך הסנה הבווער. תגובת משה: "ויסתר משה פניו כי ירא מהביטי" (שמי' ג, ו) מכאן שהבין לפני מי הוא עומד. משה חווה התגלות, את הקשר לבורא עולם. וכאשר שאל: "ואמרו לי מה שמו, מה אומר אליהם? ניתנה לו התשובה: "אהיה אשר אהיה... אהיה שלחני אליכם... ה' א-לוהי אבותיכם... זה שמי לעולם וזה זכרי לדור ודור" (שם יד, טו) פירוט השמות מוביל לשאלת המהות: מה היא ידיעת ה'?

ידיעת ה'.

רש"י הירש (על אתר) מפרש:

"כל ידיעתנו את ה' אינה אלא ידיעת שמותיו של הקב"ה... כל שגילה ה' על עצמו, לא לעין נועד אלא לאוזן. השמות בהם אנו מכנים אותו משקפים את מושגינו על הנהגתו אותנו. מכאן הביטויים רבי המשמעות: "דעת שם ה'". "אשגבהו כי ידע שמיי" (תהי' צא, יד) בעל 'המשך חכמה' מפרש ומעמיק: "פירוש, שהבורא יתברך שמו, השגת הוויתו נצחית ובלתי מושגת. קדמון ושלים התכלית השלמות... רק משתנה בשמותיו לפי השגת הנבראים".

הרב מביא את מאמרו הנפלא של רבי אבא בר ממל (שמו"ר ג', ו) "אמר ליה הקב"ה למשה: שמי אתה מבקש לידע? לפי מעשי אני נקרא. פעמים שאני נקרא בא-ל שדי. בצבאות. בא-לוהים. ב-ה'.

כשאני דן את הבריות - אני נקרא א-לוהים. כשעושה מלחמה ברשעים - אני נקרא צבאות, כשתולה חטאיו של אדם - אני נקרא א-ל שדי, וכשמרחם על עולמי - אני נקרא ה'. שאין ה' אלא מידת רחמים, שנאמר: ה' א-ל רחום וחנון. הווי "אהיה אשר אהיה" אני נקרא לפי מעשיי.

בעל 'המשך חכמה' ממשיך:

"ואמר לו למשה התגלות חדשה בשם הווייה, אשר לא נתגלה בזה לאבות בעודם בחיים עלי ארץ".

בנימין סלנט

מכתב שהתקבל מאת נילי ובנימין סלנט

(בנימין חמד, ב"ה, בשבוע עצבר את יום הולדתו התשע"ט)

תודה רבה לכל חברי הקהילה באשר הם, על האיחולים ועל הברכות ועל הפרחים.

בזכותכם זכינו, ונקוה שנמשיך למשוך בעול...

זו הזדמנות לברך את כל הגיבורים שלחמו והגנו על הבית, ולכל הכוכבים, כולל כל המתגייסים, ששמרו ושומרים גם היום על היישוב והמשק.

ובזאת נברך גם את קהילת סעד במלון, ובכל אתר. הערכה רבה על המשך הפעילות הקהילתית היום-יומית, ובמיוחד על הפעילות הרוחנית והתרבותית.

תזכו לברכות ולמצוות: ברכת ה' עליכם ועל כולם!

ראש חודש שבט יהיה ביום חמישי הבא

המולד: שעה 8.45 ו-4 חלקים

(לוח ארץ - ישראל הרב טוקצינסקי)

דו"ח וצדת דת – חודש שבט – "חרבות ברזל"

לאחרונה עלו מספר נושאים לדיון וחשיבה מחודשת וחשוב לנו לשתף בהם את הציבור.

בית הכנסת באוהל – אין ספק שההפרדה בין מקום המשחקים למקום התפילה חשובה ונותנת מקום מרכזי ובעל ערך רב לתפילות ולנחת המשפחתית. יחד עם זאת ילדינו משחקים גם בפנים וגם בחוץ בכל שעות אחר הצהריים וטוב שכך. האוהל אינו אטום והרעש מפריע מאוד לתפילות מנחה וערבית.

אם ניתן לקיים אירועים וחוגים בין 15:45 ל 16:45 או בין 17:30 ל 18:30 נודה מאוד על ההתחשבות במתפללים.

תפילת שחרית ב 07:45 - מדי יום אנו מחפשים תשיעי ועשירי למניין. מוזמנות ומוזמנים תלמידי חטיבה ותיכון וכמובן כיתת הכוננות וצח"י וכן הציבור הרחב וכלל האורחים לתפילה, על מנת שתתקיים כסדרה.

מקווה – ככל שיותר משפחות מגיעות לסעד לשבתות ולימים נוספים, עלתה השאלה האם לחדש את הפעלת המקווה. יש לציין כי הפעלת המקווה כרוכה בהוצאות קבועות גבוהות. בהתייעצות עם המועצה הדתית שדות נגב והנהלת הקהילה הוחלט כי בעת הזו נעזר במקוואות בשובה, תושיה, בית הגדי. הודעה מפורטת בעניין תוציא בע"ה אוריה ברוכי כהן, ראש מועצה דתית שדות נגב.

לימוד ילדים בבית הכנסת – השבוע מסתיים לימוד מתמ"ד של משניות "פרקי אבות". ואנו עם הפנים אל החודש הבא.

מיום ראשון יחל אי"ה מבצע חדש ביוזמתה המבורכת של הילה פורגס, "תהילים בפיג'מה". מידי יום בשעה 19:45 אמירת תהילים משותפת של ילדים להצלחת הלוחמים, החלמת הפצועים, החזרת החטופים ושלום הקהילות המפונות.

לסיום מוזמנים לאירוע רוחני חגיגי לכבוד ראש חודש שבט:

בצרה צרה ראש חודש שבט, יום פייסי כ"ח שבט 9.1
נארח במלון נבו את יוצרת ההלכה מלכה פיוטרקובסקי

17:00 - כיבוד בלובי

17:15 - שיחה לכלל הציבור: **זמיחה אישית היא פריחה קהילתית**

19:00 - תיכון: **"מה אני? אני רק בן אדם..."**, "כי האדם צף השדה".

20:45 - **לאימהות: "לראות את האור נובט"**

מוזמנים בשמחה!

צל הניסים – קצת אחרי חנוכה... (סיפור על אביבה)

(אביבה הסכימה לספר את הדברים רק מתוך תחושת שליחות. חשוב לה להעביר את המסר בדבר כללי ההתנהגות הנכונים בשעת חירום שכזו). ואלו דבריה:

ביום שלישי שעבר (25.12.23) הייתי בדרכי לכולבו, רכובה על האופניים, למשמרת אחר הצהריים שלי. השעה היתה 15:50 בערך.

לפתע שמעתי אזעקת "צבע אדום".

באותו רגע הייתי על השביל בין הבית הכולל הכחול לבין בית הכנסת של החטיבה.

הממ"ד הקרוב ביותר היה זה של בית הכנסת, אבל בשבריר שניה הבנתי שאין לי סיכוי להגיע בזמן למקום הבטוח, לממ"ד. חיפשתי קיר מגן וגם הוא לא נמצא מספיק קרוב אליי.

זרקתי את האופניים והשתטחתי על האדמה, בסמוך לשיחים המפרידים בין הבית הכולל לבית הכנסת.

תוך שניות שמעתי רעש חזק מאד, ועשן שחור עלה ממבנה בית הכנסת של החטיבה. באותם רגעים הייתי בשיחת טלפון עם בני שגיא, כשאוזניות עליי. זה מה שהציל כנראה את עור התוף שלי מן ההדף.

המתנתי מעט, עליתי על האופניים שוב, ונסעתי לכולבו...

רק אחרי כ-10 דקות התקשרתי לחמ"ל לדווח על הנפילה אבל הם כבר היו בדרכם לשם...

חשוב לי להדגיש: סעד היא עדיין מקום מסוכן ואסור לתת לילדים להסתובב לבד ברחבי הקיבוץ. חשוב להפעיל שיקול דעת מה לעשות באותן שניות, כי הזמן העומד לרשותנו קצר מאד.

במקרה שלי שיקול הדעת הוכח כמציל חיים, עדיף לא לחשוב מה היה קורה אילו הייתי רצה לממ"ד בבית הכנסת עצמו...

בעינינו היה כאן נס גלוי ואנו מודים עליו מאד.

סיפור הצל פה: אביבה, רשמה: חלית

הערת המערכת: למחרת בירכה אביבה ברכת "הגומל" ממש במקום האירוע. מתפללי המניין של בית הכנסת נעתרו לבקשתה לברך שם. ובשבת שעברה, פרשת "ויחי", לאחר תפילת הבוקר והקידוש במועדון לחבר, הוקדש השיעור של דרורית וייס בסעד גם לסיפור הנס הזה, ובירכנו ביחד "הטוב והמטיב".

דרורית הזכירה את מדרש תנחומא על הפסוק: "ויראו אחי יוסף כי מת אביהם" –

...אלא שראו (האחים) בעת שחזרו מקבורת אביהם... שהלך יוסף לברך על אותו הבור שהשליכוהו אחיו בתוכו, וברך

עליו כמו שחייב אדם לברך על מקום שנעשה לו נס. 'ברוך המקום שעשה לי נס במקום הזה'.

אכן – נס עשה לנו הקב"ה במקום ההוא.

"הסתרת פניק הייתי נהגל" (תהליט ז)

ביום ראשון השבוע ביקרנו בבית, בסעד.

כשהגענו, הלכנו לבקר בבית כנסת חטיבה. ההרס גדול. בעיקר בעזרת נשים. כואב לראות הרס שכזה. הרגשתי צורך לומר פרק תהלים. נדהמתי לראות שכוננית הסידורים נשאה שלמה. הוצאתי סידור, ובזמן שניגבתי אותו מאבק, החלטתי שהפרק בו ייפתח הסידור - אותו אקרא. פתחתי, וזהו הפרק שנפתח: "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד. ארוממך ה' כי דיליתני, ולא שימחת אויבי ליי".

ברקע, ירי תותחים בלתי פוסק. לעיתים ירי ממש חזק. וגם ירי מסוקים. זה הבית. בית שקרוב לשדה הקרב. לא נעים.

"אין לי ארץ אחרת

גם אם אדמתי בוערת"

חיבוק מהבית בסעד היושבת גנים.

רחל ברזלי

כוננית הסידורים שנתרה שלמה. צילמה: רחל ברזלי.

גל דנין מעביר את ספר התורה שהיה בארון הקודש בצריף לארון הקודש בבית הכנסת. צילם: אביאור חיו.

כמה פרטים מן ההיסטוריה של הצריף הישן

המקום נועד בתחילתו לשמש כחדר אוכל לקבוצת ילדים שגרו בצריפים הסמוכים. הקבוצה של מוישלה, יהודה סימון, מיכל אחיטוב ונורית קראוס...

בהמשך. הפך למקום כינוס לחזרות תזמורת המנדולינות בניצוחו של בני בילסקי, (אחיה של יהודית מוסנזון ז"ל).

כלי הנגינה היו מתרומתם של הוריה של ציפקה לנדאו ז"ל, והם גם דאגו לארון גדול לאיכסון המנדולינות.

המקום שימש גם לשמחות, חגיגות בר/בת מצוות ועוד, כאולם היחיד שהיה בנמצא בתחילת שנות ה-60. אחר-כך השתמשו בו למטרות נוספות, עד שהפך לבית הכנסת של החטיבה, וכמובן גם עבור מנין הנשים ומנין קרליבך.

ובשנים האחרונות גם למנין ראשון בשמחת תורה, זה שתוכנן להתקיים בשבת האחרונה השחורה...

כראפה קוט

לזכרו – לזיכרונותיו הרבים של "בית כנסת חטיבה"

קששאלתי את בני סעד לדורותיהם מהו עבורם הצריף הישן שגגו נהרס
היו התשובות מונה השנים לילדותם.

לראשונים הנה הצריף חדר אכל נעורים,
לארץ הקיר המערבי ארונות וכיורים, והשלחנות מלאים פטפוטי ילדים
וקשהתרו נערים בחדר אכל חברים - עמד בשממונו.
ואחר הנה בית כולל חלופי, ללא חדר שנה! [לינה משפחתית. אמא היתה מאשרת].
ועמד בשממונו.

לדור שני הנה בית ספר יסודי. "כיתה א' גנית"
הציו שלחנות ללמוד הכתיבה, חציו חדר משחקים.
הארונות שאכסנו מחברות ונלקוטים ראו ילדי כיתה א זוכים בסדור וכיתה ב' בחגיגת חמש.
ובין כיתה לכיתה הנה לחדר מוזיקה ואולם מופעים לתזמורת מנדולינות או חליליות,
ועמד בשממונו.

ועשו אותו מרכז חנוך בלתי פורמלי, למשחק יצירה ופעילות אחרי למודים
השלחנות נמרחו בחמר, הארונות נמלאו חמרי יצירה, הכיורים נסתמו בצבעים
ונזרות ארכות לפורים ולהצגת סוף שנה מלאו את זמיו וילדותיו
ומועדון חטיבה, נחשב או לא נחשב כ"סניף"?
ועמד בשממונו.

ושב ולבש פנים חדשות, ביוזמתו ופעלו של רוני ויזל ז"ל.
הקירות בסו לבן, ארון ושלחן של קדשה העמדו בו.
והוא בית כנסת.
לחטיבה בימי למודים ולסניף הצעיר בשבתותיו.
ומאז לא שמם, רק החליף בגמישות קדשה בקדשה.
מנן של קרליבד בשבתות מברכים ושרים
סליחות של ספרדים, עם כוס תה קטנה, וספינג' מתוקים
ותפלת נשים, ומקרא מגלה, ו"מי-שברד"- חבוקים.
שבתות חתן, וחתן בר ובת מצנה עם מחצות גמישות במיחד.
וכל קבוצת מתפללים מוסיפה ונותנת עליו מהודה,
הספר של משפחת בר-חי, הפרכת של אמא של סלעית, המפה של משפחת הרצל.
ושלטי התפלה מימי החטיבה ממשיכים להסביר חשיבות תפלה בצבור, ומענה אמן לקדיש, ומודים דרבנו,
כי בקדשה רק מעלים ולא מורידים.

מחר ירום משברי גגו, ויבנה מחדש לקדשה.

ראיון השבוע עם צור אולן – האישה הפנויה הכוללת

בעיתונות הארצית התפרסמו לאחרונה כתבות על חברינו בסעד שלא נטשו את משמרתם גם בימים הקשים. חשבנו – מדוע ייגרע חלקו של צור מן התקשורת? והנה לפניכם סיפורו של צור:

כמו כולם שמעתי את אזעקות "צבע אדום" בשבת, שמחת תורה, ומיד יצרתי קשר עם בסיס היחידה שלי בחצרים. התחלתי להכין את התיק, ללבוש מדים, ציפיתי לקבל מיד צו 8. לאחר זמן הבנתי מה קורה והתברר לי שלא אוכל לצאת עוד במהלך השבת. המג"ד אמר לי להגיע רק כאשר אוכל, וגם אז לעדכן אותנו מן הדרך. הדירה שלי שוכנת 20 מ' מן החמ"ל, ולכן החלטתי לקפוץ לשם להבין קצת יותר מה קורה. באותן שעות הבנתי שבחמ"ל זקוקים לי יותר מאשר בבסיס...

בשיחה עם נוגה אבן-צור ביום ראשון, למחרת השבת השחורה, נשאלתי האם אוכל להישאר כאן ולהחזיק את הכולבו. החלטתי להישאר בסעד, לסייע לצח"י, לעזור בכולבו וכן לתת מענה ביחידת המחשב. סייעתי בתיקון תקלה גדולה באינטרנט, תוך כדי קשר עם איילת ברנע ודויד פולק מן המלון, ועד היום אני ממשיך לסייע בענייני מחשב כאשר הדברים נדרשים.

העבודה שלי בימי השגרה בכולבו היתה לקבל את כל הסחורות הכבדות: פירות וירקות, מוצרים קפואים, שתיה וכד'. לא עבדתי בכלל ליד הקופה.

בשבועות הראשונים הייתי לבד לגמרי. נוגה לימדה אותי (ביחד עם ילדיה המסורים...) את כל התורה מרחוק: איך לתפעל את הקופה, איך להזמין סחורה מספקים ועוד.

בחודש הראשון הצרכנים היחידים היו אנשי כיתת הכוננות והחיילים ששהו בסעד. פעילות הכולבו ירדה ב-70%. במשך זמן רב היה הכולבו שלנו מקום יחיד לקניות בכל העוטף, ואנשים הגיעו מקרוב ומרחוק להצטייד בדברים הבסיסיים.

חלק מן הספקים סירבו להגיע, חלק אמרו שהמנהלים שלהם לא מרשים להם זאת, חלק ממש פחדו. לאט לאט הדברים הסתדרו. כרגע ניתן למצוא בכולבו בעיקר מוצרים בסיסיים. מוצרי מותרות מביאים לנו פחות.

החיילים בסעד קונים הרבה סיגריות, "ג'אנק פוד" וחטיפים. על נושא הסיגריות היה אחראי בכולבו **אביב ורטהיים ז"ל** (עובד הכולבו שלנו, שנרצח, לצערנו הרב, בהתקפה על כפר-עזה). כשהבנתי שגם על כך אני צריך להיות אחראי דיברתי עם הספק שלנו וזה סירב לבוא לסעד. לכן קבענו להיפגש בתחנת הדלק בנתיבות וקניתי ממנו בבת אחת כמות גדולה מאד של סיגריות – שתספיק לזמן רב.

אני מקבל משוב חם מאד מן האנשים הנכנסים. בעיקר אנשי סעד הקופצים לבקר ולהתרענן.

(כפי שאמרה מתוקה לייכטר בראיון ב"הארץ" (22.12.23): "אנשים נכנסים לכולבו לקבל טיפת חום וביתיות. הכולבו הוא נגיעה בשפיות, מזכרת מחיי השגרה" – הערת המערכת).

סיכמתי עם המג"ד שברגע שהמצב יסלים, חס וחלילה, הוא יקרא לי. בימי השגרה עשיתי הרבה יותר מילואים מאשר עכשיו. כעת המצב התהפך. המג"ד מתקשר כל הזמן לברר מה שלומי בעוטף...

תודה לצור על ההתגייסות למען כולנו. שמור על עצמך והמשך להפעיל עבורנו, ביחד עם אביבה ואנשים טובים נוספים, את המקום הנחוץ הזה.

רמיה אפיון צור: חזית

צור משרת בחיל האוויר ביחידה לרציפות תפקודית. בימי השגרה הוא עוסק בהכנה ובהדרכה לאירועי חירום מכל הסוגים, כגון נפילת טילים (ירי תלול-מסלול) ואיומים נוספים שאסור אפילו לדבר עליהם... חשוב לו להזכיר לנו כמה כללי התנהגות בסיסיים בנושא זה, הנחיות מצילות חיים.

אז מה צומח מאחורי הנחיות פיקוד הצורף?

ראשית, אזכיר בקצרה את ההנחיות.

בעת הישמע אזעקה יש להיכנס למרחב מוגן שהוגדר מראש או שיש שילוט לגביו במבנה כלשהו. כששוהים בחוץ - אם לא מוצאים מבנה סמוך להיכנס אליו, יש לשכב על הרצפה או על האדמה ולהניח ידיים על הראש.

ברכב - יש לעצור את הרכב בבטחה ולהתרחק ממנו ככל האפשר, למצוא מבנה מוגן ולהיכנס אליו. אם לא מצאנו - נשכב על האדמה ונניח את הידיים על הראש.

כמובן. יש להמתין 10 דקות בתוך המרחב המוגן. מחשב לשברי יירוט שיכולים להתפזר ולפצוע או חס וחלילה חמור מכך...

בתחילת שנות האלפיים, כשהקסאמים נכנסו לחיינו, הוחלט לערוך ניסוי באתר מרוחק אי שם בנגב. באתר זה הוצבו בובות ריסוק (בובות המשמשות להדמייה בניסויי בטיחות ברכב), מבנים מכל מיני סוגים ומכונות. הבובות הוצבו בכל מיני תנוחות וזוויות, והודבקו להן מדבקות שמדדו "כוחות גי"י" (כוח הכבידה).

לאחר מכן ביצעו סדרת פיצוצים מבוקרים במקומות שונים באתר.

מה גילו החוקרים?

לרוב הפיצוצים יש רסס קדמי ואחורי, כאשר האחורי הוא מסוכן יותר כי הוא יישאר נמוך גם במרחק של 10 מטרים ממקום הפיצוץ.

עמידה בסמוך למקום הפיצוץ מסוכנת וסיכויי ההישרדות הם רק 6%.

מרחב מוגן/ממ"ד - ייתן 96% סיכויי הישרדות.

כריעה או ישיבה בסמוך למקום הפיצוץ תיתן לנו 46% סיכויי הישרדות.

שכיבה בסמוך למקום הפיצוץ מוגנת יותר, וסיכויי ההישרדות הם 90%.

הימצאות בתוך רכב חונה בסמוך למקום הפיצוץ תיתן לנו 50% סיכוי לשרוד.

התמגנות בתוך שוחה/קפל קרקע או מקום נמוך ביחס לשטח בו אנו נמצאים, תיתן לנו כמעט מיגון מרבי של 98%. ומשהו נוסף...

מדוע יש להניח את הידיים על הראש כאשר אנחנו שוכבים על הקרקע?

משתי סיבות.

1. להגן על הראש מכל מיני דברים מסוכנים שיכולים לעוף לכיווננו.

2. כאשר הידיים נמצאות על הראש ולא פרוסות לאחור או לפנים קשה יותר לקום. זה משמש מעין אמצעי פיזיולוגי ופסיכולוגי של המוח להורות לגוף שברגע זה אינו יכול לזוז (מוזמנים לנסות...).

בתקווה שנעבור כולנו את התקופה הזו בזהירות ובבטחה, ונוכל לשוב במהרה לחיי השגרה בסעד.

תודות

לחיה (רוזנמן) דגן (בתם של מרים ואברהמי רוזנמן ז"ל) ולחברותיה הטובות מכפר אורנים ששלחו תרומה לקהילתנו.

התרומה שימשה לסבסוד רכישת המנורות לחדרים במלון וכן לשדרוג ציוד ההתעמלות המשמש את חברינו הוותיקים.

החשיבה, הדאגה והיזומה מחממות את הלב, מסייעות לנו לשמור על הבריאות ומוסיפות אור לחיינו.

תודה רבה לרועי וערון, האחים לבית גינזברג, על העזרה ברכישת המנורות והשינוע למלון.

דליה רוצי וצוות ותיקים

המהרות לפני תשלום אצ"ק אכילוס

- הזכאות למענק אכילוס הינה עבור כל תושב סעד שאינו במסגרת צבאית ואינו נמצא בסידור לינה במימון המדינה.
 - חיילים זכאים למענק האכילוס אך ורק עבור הימים בהם לא שהו במסגרת הצבאית ובמקביל לא שהו בפתרון במימון המדינה (כמו מלון).
 - * לכלל זה חיילים נחשבים חיילי סדיר, קבע, מילואים וכיתות כוננות.
 - שוהים בסעד שאינם תחת מסגרת צבאית זכאים להגיש את התביעה (כולל צוות צח"י).
 - בכל מקרה של תביעה למענק אכילוס יש לבצע קודם כל גריעה מהמלון.
1. באחריות כל אחד לבצע את הגריעה מול קבלת המלון כ 48 שעות מראש ובמקביל לעדכן את צוות האוכלוסיה.
 2. לא לשכוח לקחת מהקבלה מכתב גריעה. זה האסמכתא שלכם להגשת התביעה.
 3. אין אפשרות לגריעה רטרואקטיבית.
 4. אנא קחו בחשבון שגריעת חלק מהמשפחה יכולה להשפיע על הרכב החדרים למשפחה במלון.
 5. במקרה של תושב שמגיע למספר מצומצם של ימים בשבוע או רק לסופ"ש ומצטרף לחדר משפחה קיים, יש לבצע "צ'ק אין" ו"צ'ק אאוט" לימים שהגיע, ולא לשכוח לקחת מכתב גריעה עדכני.
 6. קישור להגשת התביעה ופרטים נוספים למצוא באתר משרד התיירות:
https://www.gov.il/he/departments/ministry_of_tourism/govil-landing-page

בברכה –

צוות אוכלוסיה – הננה יצרי ואסנת סיאון

ואני – לאן?

יושבת מול הים במלון, על המרפסת. אלה הרגעים בבוקר שאני כותבת בהם בראשי סיפורים ומחשבות. השבת התייחסו שלושה חברים שונים בעלון לנושא הצורך והחשיבות לחזור הביתה, כל אחד עם מחשבותיו ובטחונו בצדקת דרכו. אני, הקטנה, הפחדנית, ואולי גם הרציונלית, חושבת באופן מקביל לכל אחד מהכותבים, ולבסוף חותכת אחורה והצידה, אל המוגן והבטוח. היינו השבוע בבית. זה בלתי אפשרי לגדל ילדים עם הרעשים האלה, גם המבוגרים לא צריכים לעבור את זה. יום לפני שהגענו נפל קסאם באופן ישיר על בית כנסת קטן אצלנו, כשאחת החברות המתגוררת באופן קבוע ביישוב נקלעה לסיטואציה, ממרחק של בקושי 3 מטרים, על שביל ליד שיחים, בלי יכולת לרוץ לשום מקום (15 שניות!...מזכירה לכם...).

ההרס היה רב והחברה ניצלה בנס.

איך אפשר לחזור כשהאיום הזה עדיין לא הוסר?
 איך אפשר שלא לחשוב על החדירות ליישובים? האם מישהו ערב לנו שלא נהיה הבאים בתור?
 שנים חשבנו שיש לנו עסק עם קומץ פורעים, לא ידענו כמה שותפים לדרך יש להם.
 חלק מעובדי הבניין היו וודאי מקור מידע למרצחים, ועד שלא יהיה מצב וודאי ובטוח, יהיה זה לא אחראי לחזור ליישוב.
 אני מייחלת לימים בהם אוכל לצעוד בכביש העוקף, לעלות במעלה השביל מול עזה, לראות את הים, כמו פעם...
 כל האזור, מהיישובים עד הים, יהיה שטח ירוק ופורח, כל המנהרות שמתחת ימולאו בבטון ומים.
 כל עוד לא יהיה בטחון לחזור ליישובים - אנשים רבים לא ישובו.
 לא תחושת בטחון, לא "טפטופים" ולא עוד "מבצע". "מבצעים" יש בסופר ו"טפטופים" נוצרים ממים ומגשם.
 מקווה שאני לא בדעת מיעוט ולא אצטרך להיסחף אחרי איזו אשליה.
 אני רוצה בטחון ולא תחושה. בינתיים אני במלון נבו- ישרוטל בים המלח.
 אנחנו מוקפים בהמון אנשים טובים שרוצים שנרגיש הכי בבית, גם עם הפליטות הממושכת שלנו.
 נכון, המלון לא מתאים לכולם, ומשפחות עוזבות אותנו מדי שבוע.
 שילכו, ינסו וימצו את מה שנכון להן, וייתכן שחלקן גם לא יחזרו. גם את זה צריך לקחת בחשבון.
 בינתיים אנחנו קהילה המורכבת מעוד ועוד קהילות, שבונות את עצמן במקומות שונים בארץ.
 המבחן האמתי שלנו כאנשים וכקהילה, הוא ביכולת שלנו להתחבר שוב, כשהכל ייגמר.
 שיהיה לכולנו בהצלחה.

לאה הפריין

אז חוזרים לצוטץ או לא חוזרים?

אם לא, למה לא? אם כן, למה כן, מתי ואיך?
 אני לא הולכת לדבר על ביטחון, כי אני לא מבינה בזה. גם בחוסן, בבריאות, בקיום פיזי ונפשי, ובכלכלה - יש מי שמבין יותר ממני.
 אני רוצה לדבר על נושא שאני מבינה בו - וזה נושא הסביבה.
 באופן טבעי, בזמן מלחמה או בזמן משבר כלשהו, נושאי סביבה נדחקים לשוליים.
 אבל העיסוק הסביבתי הוא לא פריבילגיה של אינטלקטואלים שמאלנים כמו שנהוג לחשוב. הסביבה זה החיים עצמם.
 מבחינתי, אחד הגורמים המרכזיים למה לא לחזור כל עוד הלחימה נמשכת והאיום לא הוסר, הוא הגורם הסביבתי (שגם הוא איום קיומי, ותיכף תבינו למה). אפרט:
1. הזבובים. הידעתם כמה זבובים יש היום בעוטף? כן, הם הגיעו מעזה. כי אין שם תשתיות ביוב ראויות. אבל גם חלק מהזבובים הם הזבובים הגדולים האלה, הירוקים, אוכלי הפגרים. הזבובים האלה התרבו בעיקר איפה שבמשך שבועות הצטברו כמויות של פגרים, עד שפינו אותם (פגרים של מחבלים, למקרה שתהיתם. לא של חיות).
2. הכלבים המשוטטים. צרה ידועה ברצועה, אבל עכשיו כשאינן גדר, הם גם אצלנו. וכלבים משוטטים זה כלבת. אגב, בצפון יש התפרצות כלבת. אז אשכול וטרניריה נגב מערבי כבר התחיל לטפל בכלבים המשוטטים, ואז באו אידיויטים (בלשון המעטה) ושחררו אותם מהמלכודת...
3. זיהום האוויר. לא לחינם נחשב זיהום אוויר לאחד המפגעים הסביבתיים הקשים ביותר. אז קחו את כמויות האבק הרגילות באזורנו, שנמצאות באוויר עוד יותר בזכות חרישת הכבישים והשבילים וההפצצות; תוסיפו לזה את כמויות אבק השריפה, העשן של השריפות, הגזים הרעילים של התפוצצות אמלי"ח, והגזים הרעילים שנפלטו מהנבלות - ותקבלו קוקטייל קטלני של מחוללי מחלות נשימה, לב, עיניים, עור, מיגרנות, הפרעות קשב וריכוז, הפרעות התפתחות בעוברים ובתינוקות ועוד. בקורונה דיברו על שמירה על אוכלוסיות בסיכון - קשישים, מדוכאי

חיסון, בעלי מחלות רקע, נשים הרות, תינוקות וילדים. מי ישמור עליהם עכשיו מהקוקטייל הזה, שאפשר לדמיין אותו כמו אותו נוזל מבעבע בצבע ירוק נזלת זרחני שיוצא מהמבחנה של הפרופסור הרשע שרוצה להשמיד את העולם?

4. מפגע הריח. בהמשך לסעיף זיהום האוויר, מפגע ריח הוא תת סעיף של זיהום אוויר, שגם הוא מפגע סביבתי קטלני. ריח זה לא משהו ערטילאי, כמו אלוהים, שאת יכולה להאמין או לא להאמין שקיים. ריח זה חלקיקים כימיים שמגיעים לאף שלנו ודרכו נכנסים לתוך הגוף. אז ריח של נבלה זה אומר שחלקיקים של המחבלים נכנסים לך לתוך הגוף. מי רוצה ויכול לחיות עם זה? תוסיפו כמובן את ריח השריפות והגזים וכל מה שהוזכר בסעיף זיהום אוויר.

5. זיהום רעש. גם רעש נחשב לאחד המפגעים הסביבתיים הקטלניים. רעש חזק, מתמשך ובלתי מידתי פוגע לא רק בשמיעה. הוא גורם לתגובת חרדה, לקשיי ריכוז, להפרעות שינה וחשיבה, לבעיות לב ולחץ דם. רעש הפיצוצים, ההפגזות והמזל"טים הוא בלתי פוסק ובלתי נסבל. פשוט בלתי

6. זיהום מים. אז קחו את הביוב הלא מטופל, הסיפור של הצפת המנהרות, זיהום הים - ממנו אנחנו לוקחים את מי השתייה שלנו; תוסיפו לזה את הבורות העמוקים הנחפרים כדי להשליך לתוכם את הנבלות, ותערבבו עם העובדה שמי התהום באזורנו ממש קרובים לפני הקרקע - ותקבלו מי שתייה ראויים ל...

7. ועדיין לא דיברנו על החיידקים והפטרייות, שלפני כמה ימים התפרסמה כתבה על חיילים שנדבקו במשהו לא ברור, והיו אפילו מתים. מה קורה עם זה? אנחנו לא באמת יודעים. בינתיים זה הושתק, לא ברור למה...

8. לא הזכרנו את התחבורה, שבהיעדר תחבי"צ רק מי שיש לו רכב פרטי יכול להתנייד.

לסיכום, מי שרוצה לדבר על אסון הומניטרי - קיבלתם מלוא החופן מפגעים סביבתיים שהתוצאה הישירה שלהם היא אסון הומניטרי. רק שהפעם זה על חשבוננו.

אנחנו צריכים כולנו לדרוש מהרשויות המקומיות, מהיחידות הסביבתיות (איגוד ערים לאיכות הסביבה, אשכול רשויות לתברואה, ועוד), מהממונים על בריאות הציבור בצה"ל ובאמצעותן מהממשלה, לטפל בנושאי הסביבה לפני שמבקשים מאיתנו לחזור לביתנו. וזה כל משרדי הממשלה, לא רק הגנת הסביבה. זה בריאות ופנים וחקלאות ובטחון פנים ותחבורה ונגב וגליל ושיוויון חברתי, וכמובן משרד הביטחון.

כי אוסף כזה של מפגעים סביבתיים זה איום קיומי עבורנו תושבי העוטף. מי שמוכן להיות שאהיד ולחזור למצב של איום קיומי, שיבושם לו, אבל שלא יצפה מאיתנו להיות שאהידים.

רחל אפרון

ח"י מפוניט אחוץ לקהילה

שלשה מילדינו: ספי, שקמה ונסים אלמקייס גרים בירוחם. ביום ראשון שלאחר שמחת תורה בשעות אחר הצהריים המוקדמות הגיע נסים עם הטנדר שלו והעמיס אותנו לירוחם עם הציוד המועט שהשכלנו לקחת איתנו. נסענו בין מחסומים ומראות אחרים בלתי נעימים והגענו לירוחם. לנסים יש צימר על הגג שם אנו גרים מזה שלשה חודשים, כך שיש לנו פרטיות וגם משפחה כשרוצים. ילדינו עוטפים אותנו באהבה וטוב לנו בתנאים אלה. אנו מגדירים את מצבנו כ"פליטים בתנאי לוקסוס". בשבועות הראשונים הרגשנו מאד את הארעיות שהתבטאה בכל מיני דברים קטנים: לצחצח שיניים במי פה, להתפלל וללמוד גמרא מהטלפון הנייד, להסתבן בסבון נוזלי ועוד.

הזמן טס ולאט לאט מתבררים פרטים נוספים על הזוועות שהתרחשו, ובעיקר על עמידת הגבורה של מעטים מול רבים. שוב אנו משתמשים בביטוי זה שחשבנו שאבד עליו הכלח לאור חוזקה ועוצמתה של מדינת ישראל. על קטעים שונים של התפילה, בעיקר בתפילת התחנון דילגתי לפני הטבח בשמחת תורה, כי חשבתי שהם כבר לא רלוונטיים בסיטואציה העכשווית של מדינת ישראל העצמאית והחזקה. כיום חזרתי לומר קטעים אלה כי הם מבטאים בדיוק את מה שאנו חשים אחרי אותה שבת שבה הושבת חגנו.

אני מתפלל את תפילות מנחה וערבית בבתי כנסת מרוקאים: בדרך כלל בזה שבשכונה וכשאנו אצל שקמה בבית הכנסת הסמוך. התרגלתי לומר קדיש עם תוספת של "ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה". תוספת שאם לפני שנים רבות היתה מושמעת בבית הכנסת בסעד, קירות בית הכנסת היו מזדעזעים. בבית הכנסת אני זוכה לכבוד – קמים כשאני נכנס, והרב מנשק לי את היד כשהוא עובר לידי (לא נעים לי...). כנראה שבזמן הקרוב אקבל "תעודת מרוקאי מוסמך".

בחודש הראשון התניידנו באוטובוסים, אך לא תמיד התחנות מסונכרנות עם המקומות שאליהם צריכים להגיע, לכן שכרנו רכב קטן שמקל עלינו את ההתנהלות ביומיום.

בירוחם היו בתחילת המלחמה כ-1000 מפונים. וועדת האירוח של ירוחם דואגת לפעילויות מגוונות לילדים וגם למבוגרים. רותי משתתפת בקבוצת שיח של נשי העוטף, שיעורי התעמלות, הופעות שונות שמתקיימות כאן. בסך הכל תושבי ירוחם והעסקים שבה יוצאים מגדרם כדי לדאוג למפונים. לי יש את הפעילויות שלי: לימוד גמרא – אחת לשבוע עם נכדתי בזום, ובכל ערב אפשרי עם הרב ארי בשיעורו במלון (דרך הטלפון), כתיבת מאמרים, עזרה לפעילים בירוחם במטלות מחשוב ועוד.

הקשר עם הקהילה במלון חשוב לנו מאד ועיינו כרויות לכל בדל מידע מהקהילה במלון, בילינו אתכם שתי שבתות, השתתפנו באסיפות (בזום) וניצלנו נסיעות עם בעלי תפקידים הגרים בירוחם ועובדים במלונות ים המלח לביקורי אמצע השבוע.

בשבועות האחרונים העתיקו כמה משפחות את מגוריהם מהמלון לירוחם: משפחת שילר לפני כחודש, בשבוע שעבר עברה גם משפחת אברהם לשכונתנו, והיום הגיעה גם משפחת הולצמן. אכן, קפסולה נחמדה, אך עיינו נשואות ליום בו נוכל להתאחד עם קהילתנו בביטחון – בסעד.

אפי שפון - ואני בתוך האלה על נחל שופלים.

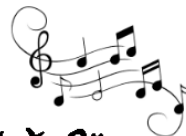

לסלצית לזר

זר ברכות

עם זכיינתך בפרס א"צ"ד (אורי צבי ארינברג) לשירה -

דאיט ונחית בשחתק.

ד"ר ע"ס שיר

ד"ר ע"ס שיר לילדי החטיבה -

אהובים שלנו!

"עוד נמתיק מימיו של ים המלח / ונדע ימים טובים מאלה!"

כמה טוב וחשוב לעבור את הימים הללו ביחד לאורך כל הדרך, למרות שחלק מחברינו עברו זמנית למקום אחר-אנחנו תמיד יחד. תמשיכו להיות חברים כל כך טובים אחד לשני, וככה נחזור טובים אפילו יותר.

אנחנו גאות בכם ושמחות שיש לנו אתכם

"רק אם נאמין ודאי נצליח!"

לס סט וסקד בונפד-פאסר (מדריכות החטיבה) ואמרי דוד...

מה נשמע אצל החיילות והחיילים שלנו?

הפעם...

אור, אופק ושחר יום טוב - השלישייה של הילרי ודני יום טוב.

לגדל שלישייה תמיד היה אתגר. אחד האתגרים הגדולים שבהם נתקלנו היה כשירתו בסדיר - שני צנחנים והנדסאי בחיל אוויר. ועכשיו המשימה עוד יותר קשוחה, להתמודד עם הבנים המשרתים בחזיתות השונות בעת מלחמה...

בשבת שמחת-תורה **אור** היה אמור לחגוג עם המשפחה שבת חתן, החתונה הייתה אמורה להיערך בתאריך 11.10 כמו הרבה מאוד אנשים אחרים, החבר'ה עלו על מדים והגיעו, כל אחד, לבסיסים השונים בצו 8. קצת על כל אחד מן הבנים:

אופק - הנדסאי במחלקת מטוסים באגף הטכני של יטיסת האיתן עובד ומטפל בכטב"מ איתן בתל-נוף. הוא עדיין בשירות הסדיר ועובד במשמרות להכין כל כלי טייס למשימות השונות. עבודה זו כבדת אחריות, ואנו גאים בתרומה שלו ללחימה. בע"ה, הוא אמור להשתחרר באפריל 2024 משירות סדיר.

אור – כבר אחרי שירות סדיר בצנחנים, גויס בצו 8 והגיע לבא"פ לכיש שם התכוון עם שאר הפלוגה שלו לקראת כניסתם לעזה. ביום שעזבנו את הבית, אור וחברי המפקדה שלו נכנסו אלינו הביתה, לקראת משימות בכפר עזה ליומיים. אחר כך חזר אור לבסיס, להמשך אימונים.

בתאריך המקורי של החתונה, הפלוגה של אור הפגיעה אותה: הכלה וההורים הוזמנו לבסיס וחבריו הכינו "חופה" וריקודים. זה היה אירוע מרגש מאוד. בע"ה החתונה האמתית תתקיים השבוע. אור הספיק להגיע גם לגבול הצפון לפרק זמן, ואחר-כך שוב ירד דרומה. השבת אור השתחרר, לקראת החתונה, ויצא מעזה. עד כה התקשורת היחידה עמו הייתה דרך מכתבים שנשלחו אלינו משליש הפלוגה... אנחנו מאושרים ששחרר לחינה ולחתונה.

שחר – אף הוא היה צנחן בשירות סדיר, וגויס למשימה בבארי מספר ימים לאחר שבת שמחת תורה. כרגע הוא נמצא ביהודה ושומרון ומבצע משימות בשכם, טול-כרם וג'נין. לפני כל כניסה לפעולה, אנחנו מקבלים שיחה והודעה ששחר לא יהיה זמין לזמן מה. כאשר הוא יוצא, הוא מודיע לנו שחזר בשלום.

אין לתאר את הקושי והדאגה שאנו חווים, אך מצד שני, אנו חשים גאווה עצומה על בנינו, אשר, בלי לחשוב פעמיים, יצאו להילחם על הבית!

אנו מתפללים לשלומם של כל חיילי ישראל והשבויים, ושכולם יחזרו הביתה במהרה!!! (דיווחה: הילרי יום-טוב).

מזל טוב והרבה נחת למשפחת יום טוב לרגל החתונה, מי ייתן ונזכה לימי שלום, לשמחות ולתקומה.

להבה ברט-ישראל

מה נשמע רצי'ם האהובים!
ברכות חמות ואיחולים רבים
לחתן אור יום טוב ולכלתו אסודי
להורים הילרי ודני יום טוב
לסבתא שושנה יום טוב -
נזכה לשמחות רבות בהיטחון ובהצלחה!

צדקון מכירת הכוננות בסעד

ספר בראשית הסתיים והנה אנחנו כבר בספר שמות. אנו מרגישים כי תקופת ראשית הלחימה עברה ואנחנו כבר בסוג של שגרת לחימה, וזו הזדמנות טובה לשתף בהתרחשויות בסעד.

כפי שפורסם, ובמגבלת ביטחון מידע, ניתן לומר שהלחימה בצפון הרצועה הופסקה, וצה"ל מתחיל להיערך להיאחזות קבועה בחלק הצפוני של הרצועה. חשוב להבהיר שהאזור שמולנו לא טוהר ורק לפני כמה ימים היה ברצועה, מול נחל עוז, באזור שלכאורה טוהר, הרוג מכוחותינו (עמיחי אוסטר ז"ל מקרני שומרון) ו-15 פצועים. אנו מקיימים הערכות מצב קבועות עם הגדוד והחטיבה בנוגע להיערכות הביטחונית בסעד לתקופה הקרובה והרחוקה.

בינתיים חברי כיתת הכוננות מקיימים שגרת הגנה על הקיבוץ, כתף אל כתף עם כוחות הצבא. מי שנכנס לסעד בשבועות האחרונים פגש ככל הנראה באחד מחברי כיתת הכוננות בשער הקיבוץ. חברי הכיתה נמצאים על מנת לסייע בקשר בין כוחות הצבא לאנשי סעד. בנוסף, אנו מקיימים סיורים קבועים בקיבוץ על מנת לשמור על הבתים והמרחב שכרגע לא מאוכלס, ובכוננות מתמדת להקפצה ולקיחת חלק בהגנה על הקיבוץ.

בשאר הזמן, אנו מקיימים אימונים בהתאם להגדרות וההיערכות המחודשת שהגדיר צה"ל לצוותי הכוננות בעוטף. היערכות זו מגדירה את סעד כיישוב ליבה קדמי. מתוקף כך, כיתת הכוננות הורחבה ומוגדרת כעת כמחלקת כוננות. קיבלנו ציוד לחימה חדש ואיכותי (טקטי בלע"ז) הכולל ציוד מיגון, לחימה וכלי נשק חדשים. אמצעי לחימה נוספים עתידיים להגיע בהמשך. הצטיידות זו אינה מעידה על רמת הביטחון הצפויה לנו לאחר תום הלחימה, אלא מעידה על הכרת הדרג הצבאי בחשיבות המוכנות של כיתות הכוננות, בסעד ובכל הארץ. אנו מקיימים שגרת אימונים ממגוון סוגים, על מנת שנוכל להיות בכשירות הגבוהה ביותר להגנה על סעד, בימים אלה, ולאחר חזרת הקהילה לסעד. האימונים כוללים אימוני ירי, לוחמת דו"צ (פיינטבול), תרגול לחימה במתארים שונים בשטח הקיבוץ, שיחות ותחקירים מאירועי לחימה שהיו ביישובים אחרים ועוד. אנו משתדלים לקיים את מערך האימונים במסירות ובהשקעה, על מנת שנוכל להיות מוכנים לרגע שכולנו מקווים שלא יתממש...

לאור זה שאנו מקיימים שגרת אימונים ולחימה סדורה בסד"כ (סדר כוחות) משמעותי החל מ-7 באוקטובר, נבחרנו על ידי חיל הגנת הגבולות להוביל פיילוט לאפליקציה חדשה. אפליקציה זו תהיה בכלל היישובים בהם יש כיתות כוננות צבאיות לניהול אירוע בטחוני, הן עבור הכיתה וגופי החירום היישוביים והן עבור התושבים. השבוע קיימנו ערב בסימן חיבוק לכיתת הכוננות המחודשת של כפר עזה, יחד עם מורן, רכז גידולי הצומח ואיש הקשר מול הצבא של קיבוץ נחל עוז. חברי כיתות הכוננות ישבו יחד, הכירו וכמובן אכלו ושתו טוב. חסרונם של חברינו הרבש"צים ולוחמי כיתות הכוננות שנפלו על משמרתם הורגש היטב.

מורן סיכם: "יש לנו אחריות על חבל הארץ הזה. זו עכשיו המשמרת שלנו. יש לנו חלק גדול בתקומה של חבל הארץ הזה, ואולי בשיקום של המדינה כולה מהמלחמה."

"ישבנו יחד והבטחנו להם שאנחנו כאן, ממשיכים את דרכם ולא נוזז מכאן לעולם." – כך אמר לנו אחד מחברי הכיתה של כפר עזה.

לאור שירות המילואים הארוך בו אנו נמצאים, התחלנו השבוע בחשיבה מחדש על הסד"כ שישאר בסעד בכל זמן נתון, ועל תכיפות האימונים.

מה יהיה בהמשך? למעשה גם אנחנו לא יודעים. ככל הקהילה גם אנו ממתנינים לגיבוש ההחלטות של הדרג המדיני והדרג הצבאי, בנוגע להיקף ההיערכות שלנו ולחזרת התושבים לסעד. בינתיים אנחנו כאן, שומרים על סעד ביחד עם כוחות הצבא (ולפעמים גם מפני כוחות הצבא...)

נסיים בתודה לבנות הזוג ולבני המשפחה שלנו, ותודה על החיבוק החם שאנו מקבלים מהקהילה. כמונו גם שאר המילואימניקים מסעד - התמיכה הגדולה מסייעת לנו ומעודדת מאוד.

אריאל אסי

טוף האופניים המסורתי של כיתה י"ב – כתבותינו מן השטח מדוללות

בין יום פתוח לראיון, בין הברזה ללימודים, באמצע מלחמה, יצאנו שכבת י"ב (שבט רפאל - כבוד ועוצמה) לטיול האופניים המסורתי של סעד! וזה בעצם החלק המסורתי היחיד שהיה בטיול הזה. במסלולים חדשים שעוד לא נסעו בהם בסעד, עם חסימת גדרות מפתיעה מדי פעם באמצע המסלול שאפילו מנש המדריך לא ידע לצפות, רכבנו באזור 90 קילומטרים בטווח שבין מלון נבו בים המלח לים סוף באילת.

האוכל גם הוא היה לא רגיל, הגענו בבוקר לארוחת בוקר ויצאנו עם חמשות מלאות בכל טוב. יצאנו החוצה אל האופניים והתחלנו בשיחה של המדריכים הנצחיים - משי פנחס ואפילו סאסי שהגיע במיוחד!! אחרי כמה הסברי בטיחות יצאנו לדרך, לאילת!

רכבנו על הטיילת בין כל המלוונות, קצת התאמצנו ומילאנו לנו בקבוק במי ים המלח, שילווה אותנו לאורך הטיול. התחלנו במסלול בשטח - נחל סדום ונחל פרצים. המסלול היה מאתגר, התבלבלנו בדרך לא מעט פעמים, והצטרף עוד אורח שילווה אותנו לאורך הטיול - הכאב בישבן. רכבנו לאורך זמן, כמעט בלי הפסקה בעליות ובדרך חתחתים. סיימנו את המסלול בצומת זוהר, עם כאבים חזקים, אבל בסך הכל מרוצים. אולי קצת מתנשפים.

משם המשכנו (בהסעה) לאליפז, לחאן מדהים שאירח אותנו ברוחב לב. התארגנו, התמקמו והתחלנו בהכנת האוכל עם חוסר בכלים וקצת אילתור. לאחר מכן הדלקת נרות חנוכה משמחת, ארוחה משביעה ושינה בחאן.

בבוקר יום רביעי השכמנו קום, התפללנו תפילת הלל חגיגית לראש חודש ו... ניסינו להתיישב על האופניים. זעקות כאב נשמעו מכל עבר. חשקנו שינינו וישבנינו והתחלנו בנסיעה לכיוון פארק תמנע. צפינו בסרט על המקום המדהים הזה, והתחלנו ברכיבה באחד המקומות היפים בארץ! בשלב זה רצינו לפרוש כי נסענו נגד הרוח ובעלייה - חוויה לא הכי מלבבת. אבל אנחנו לא מתייאשים בקלות! המשכנו לרכוב עד שהגענו לקשתות של פארק תמנע (מקום מדהים ביופיו) הלכנו קצת (שייתפסו לנו עוד סוגי שרירים) ואכלנו ארוחת צהריים מזינה וטעימה הכוללת אחד מאבות המזון, הלא היא נקניקיה.

אחרי שניקינו יפה וכל אחד לקח בטעות קסדה לא שלו, איחדנו בין קסדה לבעלים ועלינו שוב על האופניים כדי לחזור לאליפז. וואו! איזו דרך חזור. חוויה של פעם בחיים! נוף מהמם פרוש לפנינו, רוח גבית שגם עשתה לנו נעים וגם קידמה אותנו, ירידה של השמחות שנשענו בה במהירות של רכב אם לא יותר, ופשוט כיף טהור. בשלב זה ברק החליט לעשות את מה שמצופה ממדריך לעשות ברגעים כאלה של כיף טהור וסיפוק - הוא נתקע בעמוד. לא נלאה אתכם בפרטים אבל היה עמוד והיה ברק והם נפגשו באופן לא נעים. ברק שרד, לא יודעים מה קרה לעמוד.

הגענו לאליפז תוך רבע שעה, בניגוד להלוך שלקח לנו שלוש שעות לרכוב. התארגנו, התפללנו, והדלקנו נרות ומדורה.

הכנו פוייקה ופשוט נהנינו יחד מסיבי למדורה. הלכנו לישון וקמנו בבוקר ליום האחרון של הטיול! בבוקר היום השלישי התארגנו בזריזות ואכלנו ארוחת בוקר מאולתרת (הגזיה שהיתה בערב נעלמה ותכננו להכין שקשוקות). אחר כך התחלנו ברכיבה לאילת! הדרך היתה מישורית (טוב מאוד) ורעועה (רע מאוד), אבל אנחנו כבר מאומנים ורכבנו יופי יופי. הגענו לאגם הנעלם והתערבנו עם מנש האם המים בו מזוהמים או לא. מנש צדק. המשכנו. אחרי הרבה רכיבה הגענו לאיזור בוצי מאוד שבו אי אפשר לרכוב על האופניים, ירדנו מהאופניים והלכנו איתם ברגל. התמלאנו בבוץ והיה מאוד קשה גם למנוע מהאופניים להחליק וגם למנוע מעצמך להחליק.

אדם שלא נערך כראוי לבוץ הוא ברק. לאחר שברק נפצע ביום השני, הוחלט שביום השלישי הוא ינהג ברכב כדי לא להחמיר את הפציעה שלו. אממה? ברק שלנו מאוד מוכשר ונתקע בבוץ עם האוטו. ספי מיד קפץ לחלץ אותו והמשכנו בדרכנו. לפתע ראינו רכב של רשות הגנים מתקרב אלינו, התחלנו לחשוש. מסתבר שהאזור הבוצי שבו הלכנו אסור למעבר של אופניים (מוצדק מאוד). מנש קיבל דוח ועד היום אנחנו לא יודעים אם הוא התבטל או לא. רכבנו עוד והגענו לאגם עם פלמינגואים, הפלמינגואים ראו שאנחנו באים והחליטו להיות לבנים באותו יום. לא נורא. לאחר מכן, רכבנו רכבנו, רכבנו... וסוף סוף הגענו לאילת! המשכנו עד הקצה - לים סוף שבו שפכנו את המים מים המלח, ועשינו את התמונה המסורתית עם האופניים מורמות. משם המשכנו ל"שיפודי ציפוריה" דרך הטיילת וכל התיירים נבהלו מנחיל האופניים שהתקרב אליהם. הגענו למסעדה ופתחנו שולחן מטורף! האוכל היה

ממש טעים והרגשנו סיפוק על שצלחנו את המסע. עשינו סיכום מרגש עם מנש, ספי, ברק, ורון וחיכינו להסעה. ההסעה הגיעה ולקחה אותנו חזרה למלון! וכך נגמר לו טיול האופניים שלנו. היה ממש ממש כיף וחוויה שלא נשכח! תודה לכל העוסקים במלאכה שעזרו להוציא את האירוע הזה לפועל! ניפגש בטיול גיוס! נ.ב. אם מישוהו נמצא בתל אביב ויכול להביא לנו את החולצות מאדיב (חולצות שהוזמנו ל קראת הטיול...) - נשמח מאוד. הן שם כבר חודש בערך...

ע' ס'וא' א'א'א'ת ו'א'ס

משלחה של אנגלת בקהילה

1990 / 9 א

קהילה יקרה,

השבוע קיימנו אסיפת יישוב מורכבת ולא פשוטה. הטענות כנגד דרכי ההתנהלות והשקיפות של ההנהלות אל מול הציבור, היו קשות ונוקבות.

סבורה אני, כי ככל שיש חילוקי דעות עם החלטות ההנהלות (דבר שהינו לגיטימי וסביר שיהיו בקהילה אי הסכמות), יש לפעול בדרכים של שיח עם בעלי התפקידים ונבחרי הציבור, ולהעלות את הקולות והעמדות השונות, על מנת שניתן יהיה לשקול ולדון בדברים. קל וחומר, בתקופת מלחמה מתמשכת, 90 יום מחוץ לבית, כאשר הקהילה מתמודדת עם אתגרים רבים, ומורכבים שמעולם לא ידענו. התנהלות בדרך של כתיבת עצומה, החתמת חברים באופן סלקטיבי והגשה ליו"ר הקיבוץ ולוועד ההנהלה (המזכירות), הינה התנהלות הפוגעת בהתנהלות השוטפת והרציפה שלנו, מעכבת אותנו ואינה מקדמת את עבודתנו לטובת הקהילה.

לאחר האסיפה, השקעתי מחשבה רבה בנושא, קיימתי מספר שיחות התייעצות עם אילנה, זבולון, מספר חברי הנהלה והיועצות המלוות ממהות. בנקודת זמן זו, כמנהלת הקהילה שלכם מזה קרוב לשנתיים וכמנהלת יישוב בעת חירום מתמשך מזה שלושה חודשים, ולאחר ניתוח האירועים האחרונים, תמונת המצב והתרחישים האפשריים, אני מבקשת לפעול בדרך אחרת.

כפי שהזכרתי באסיפה, האחריות שלי כמנהלת הקהילה היא לניהול מיטבי של קהילת סעד באופן שיבטיח את עתידה לאורך שנים, תוך שמירה על האיזון בין מגזרי האוכלוסייה השונים. מתוך הבנה כי בעת הזו, אין לנו את הזמן להתנהל לדיונים נוספים, לאסיפות והצבעות בנושא זה, ובכל מקרה, הדרך בה אנו מתנהלים כעת, משמעה כי התפקיד הנדרש יאוּש לכל המוקדם בעוד חודש וחצי ואולי אף יותר, פניתי לאילנה ולזבולון ועדכנתי אותם שאני בוחרת להתמודד עם עומס המשימות בדרך אחרת. בימים הקרובים אקיים התייעצויות עם ההנהלות, בעלי התפקידים והיועצים המלווים בנושא וננסה לייצר פתרונות אחרים.

חברים וחברות יקרים, אין לנו זמן להתעסק בזה, זה גוזל לנו זמן רב ואנרגיות ניהוליות ועדיף שנעסוק בדברים בהם צריך לעסוק בעת הזו. האנרגיות שלנו, בעלי התפקידים והקהילה כולה, צריכות להיות מכוונות פנימה, לתוך הקהילה, אל צרכיה העכשוויים, אל אתגר החזרה הביתה ואל יצירת תמונת עתיד מיטבית לקיבוץ ולקהילת סעד.

קהילת סעד יודעת לדבר בתוכה ואל תוכה. זוהי דרכה, זהו כוחה. היכולת של הקהילה להתייצב מול האתגרים נכוחה, גם כאשר הקושי גדול, היא עוצמה גדולה. מפגשי השיח והאסיפות אותם אנו מקיימים באופן רציף מאז תחילת המלחמה מאפשרים לנו להתמודד יחד עם הקשיים, נותנים לנו מקום להסתכל פנימה, לשאול שאלות, מקום לשים בו כוונה, מקום בטוח. המפגשים וההתנהלות הקהילתית שלנו בימים אלו, מאפשרים לנו לחזק את הדבק הקהילתי שלנו, להדק את השותפות, את הערבות ההדדית.

אחת ממטרות מפגשי המצפן הקהילתי, שהתקיימו לפני כשנה, הייתה הגברת ההכרות והקרבה בין כל חלקי האוכלוסייה כבסיס להעמקת **תפיסת הטוב המשותף** בחיי היומיום ולחזוק המצפן הקהילתי הזהותי של סעד. החיים שנכפו עלינו בתקופת המלחמה, ב'סעד עילית' ו'סעד תחתית' מביאים איתם הזדמנויות להיכרויות חדשות ולקרבה בעלת אופי אחר בין חברי וחברות הקהילה. ההון החברתי הולך ומתחזק, הולך ומתרחב. החוסן הקהילתי של סעד, מאפשר לנו כקהילה, לחזק ולקדם, בכוחות פנימיים ובאמצעות המנגנונים והתהליכים שלנו, את עצמנו

ואת עתידנו באופן מחזק ולא באופן מחליש ומפורר. במפגשי המצפן הקהילתי, דברנו על **אחדות בלא אחידות**, על הטמעה של תפיסת מגוון, הכרה בשונות וברב גוניות כערך.

בתקופה זו, תקופת מלחמה, תקופה בה אנו שרויים בחוסר ודאות חריף כבר זמן ממושך, הרחק מהבית, עלינו לזכור את ערכינו הקהילתיים. עלינו להמשיך ולקיים שיח ציבורי רציף המאפשר השמעת דעות ועמדות שונות ומנוגדות. באחריותה של הקהילה כולה, לוודא שהשיח יהיה מכבד, מוגן ובטוח, שיח שיכיל ריבוי דעות, ללא התבטאויות בוטות ותוקפנות, שיח שיאפשר לנו יחד לצעוד קדימה ולחזק את חוסנה של הקהילה.

בשבוע האחרון קיימו ההנהלות (ועד ההנהלה וההנהלה הקהילתית) דיון בנושא מתווה החזרה לסעד ובתנאי הסף ההכרחיים כדי שנוכל לשוב לסעד כקהילה. בדיון עלו היבטים ביטחוניים, מוניציפליים, היבטי חינוך ורפואה וכן היבטים הקשורים בהכנת הקיבוץ לחזרה. ביום רביעי, 3.1.23, השתתפנו כרמל ואני, בכנס תקומה השלישי שהתקיים בשדרות. משה אדרי, ראש מנהלת תקומה, הציג את עיקרי העשייה עד כה, את הנושאים על הפרק ואת החזון למחויבות והתחדשות כפי שהוצג בפני הממשלה. מפקד פיקוד העורף, האלוף רפי מילוא, הציג את המצב הביטחוני, תפיסת הביטחון וחבילת המענה ההגנתי לכל יישוב. כמו כן הוא הציג את אבני הדרך לחזרה ליישובים. כפי שפורסם, בשבוע הבא יגיעו אלינו ביום שני, לעדכון והצגת הדברים, מפקד פקע"ר וראש מנהלת תקומה יחד עם ראש המועצה שלנו תמיר עידאן ונקיים שיח פתוח לשאלות הציבור. ביום ראשון, לפני פגישה זו, יתקיים פאנל דוברים מתוך הקהילה שיציגו עמדות ומחשבות שונות באשר לחזרה לסעד. בדרך זו נכיר ונחשף לקולות השונים הקיימים בקהילה כחלק מתהליך גיבוש העמדה האישית והקהילתית באשר למתווה החזרה לסעד. לאחר קיום שני המפגשים בשבוע הבא ובמקביל לשיח שמתקיים באופן רציף עם קיבוץ עלומים, ראש המועצה, מקדמת תחום אדם וקהילה במועצה ונציגי מנהלת תקומה, נמשיך לקיים את השיח הקהילתי עד ליצירת מתווה החזרה לסעד אותו נציג לראש המועצה, לגורמים הביטחוניים ולמנהלת תקומה.

אני מאחלת לקהילת סעד כולה, שנעמוד יחד באתגרים המורכבים, שנשמור על כוחה של הקהילה ועל ייחודה. בתקווה לשחרור מידי של החטופים והחטופים ולחזרת כל חיילנו וחיילותינו הביתה בשלום.

שתהיה שבת שלום וברכה,

שלכם, **שרון**

התהליך הקהילתי 1308 פני צמיח

כפי שפורסם, ביום שני הקרוב, ה-8.1, אלוף פיקוד העורף וראש מינהלת תקומה יגיעו למלון נבו לפגוש את קהילת סעד. המפגש יכלול עדכון מצידם בנוגע לתחום אחריותם וכן שיח פתוח עם הציבור.

לקראת מפגש זה ובמסגרת התהליך הקהילתי שאנחנו מקיימים עם הפנים לעתיד, נקיים **ביום ראשון ה-7.1** ב-20:30 **פאנל דוברים מתוך הקהילה** שיציגו את עמדתם האישית ביחס למתווה החזרה לסעד - מתי ואיך לחזור? באילו תנאים לחזור, אם בכלל? וציפיות ומחשבות על "היום שאחרי" (פרסום מפורט לגבי הפאנל יופץ בקבוצת ההודעות).

מטרת הפאנל לאפשר ביטוי של קולות מגוונים (ולעיתים סותרים) הקיימים בקהילה, ליבון העמדות השונות וסיוע לגיבוש עמדה אישית. זאת לקראת מהלך של גיבוש החלטה שלנו כקהילה על מתווה חזרה לסעד.

סוגיית החזרה לסעד היא בנפשנו, ומפעילה כל אחד ואחת מאיתנו באופן אחר. משום כך, קיום הדיון בינינו באופן מכיל ומכבד, שנותן מקום אמיתי לכל דעה, מהווה אתגר מורכב ועדין מאוד. אתגר שבוודאי נצלח מתוך אמון בכוחה של הקהילה לעבור את המסע הזה יחד.

113 קהילה